

Publicerad 2008-07-23 19:52 av KarinDenGlada

Kanske inte gripande, kanske inte i världsklass, bra beskriven eller stämmer överens värst mycket med verkligheten. Men här är en till novell.

Kiboko

- Lämna mig inte, skriker Kibokos lilla syster förtvivlat och med tårarna sprutandes ner för kinderna. Kiboko måste stålsätta sig för att själv inte börja gråta och tappa fattningen. Soldaterna ryter bryskt åt honom, han antar de menar att han ska hoppa upp i lastbilen. Kiboko ser bedjande på dem och pekar bort mot sin lilla syster som står en bit bort skrikandes av förtvivlan. En soldat muttrar något och vinkar åt honom att springa till dem. Kiboko springer till sin lilla syster och hans mamma som står skyddande i bakgrunden. Hans lilla syster slänger sig i hans famn och gråter hejdlöst. Kiboko viskar i hennes öra:
 - Sköt om mamma nu, låt inget hända henne. Försök att klara er utan mig. Jag klarar mig alltid.
 - Kiboko, lämna mig inte. Vem ska nu göra klart docksängen till Ama? Frågar hon snyftande.Kiboko släpper ner sin lilla syster på marken och hukar sig ner för att hamna i jämn höjd.
- Du får fråga de andra männen i byn.
- Åk inte! Skriker hon när Kiboko vänder sig om för att gå mot lastbilen. Kiboko stålsätter sig och knyter nävarna för att inte vända sig om och springa tillbaks, ta upp henne i famnen en gång till. Då skulle nog soldaterna skjuta honom. Så som de gjorde med Kayode. Kibokos lilla syster slutar inte skrika utan skriker högt. Plötsligt slutar skriken och Kiboko förstår att mamma måste täppt till munnen på henne.

Kiboko hivas upp i vagnen och får tillbaka sitt gevär. Så fort han är på och precis har satt sig börjar lastbilen rulla. Då vågar sig Kiboko vända på huvudet och se tillbaka. Mamma står och håller om lilla syster. Hon verkar sjunga för henne. Sakta krymper de till ytterst små prickar. Nu finns det inget hem. Nu finns bara en framtid bland de andra barnsoldaterna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren KarinDenGlada med Poeter.se id #24087 innehar upphovsrätten